

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

EIGEN GRAFDELVERS

De intellectuelen, en in het bijzonder diegenen onder hen die veel van hun verbeelding vergen, romanschrijvers, dichters, dramaturgen, toonkunstenaars, worden meer dan welke andere personen ook er toe gedreven, hun toevlucht te nemen tot middelen die de geest opzwepen. Het is een verschrikkelijke bekoring.

Daar zij trachten evenzeer in de smart als in de vreugd, een niet te bereiken ideaal te benaderen, worden zij er zeer natuurlijk toegebracht de spoorslag te zoeken die hun verbeelding moet aanvuren, in allerlei verdovingsmiddelen.

Er zijn schrijvers die visioenen kregen zonderdat zij van zulke gevaarlijke middelen gebruik maakten. Zulks was het geval met Flaubert bijvoorbeeld die zulke rijke verbeelding had dat hij, zonder enig middel van buiten uit, in zijn studio fresco's van zijn «Salammbo» zag, en zulks zo scherp, dat het haast een hallucinatie werd.

Anderen helaas vonden in allerlei giften een aanvulling voor hun verbeeldingsmacht die falikant bleef. Zo openden zij de poorten van een toverpaleis. Hun geest was voor een wjl dronken. Maar de deuren gingen weer dicht en de ingebeelde wereld, in hun hoogmoed opgebouwd, stortte in puin.

De middelen die zij aanwendden waren alcoholische dranken, haschisch, opium, ether en morphine. Cocaïne is van meer recente datum, van hoogstens een halve eeuw terug.

Hoffmann verkocht tot zijn kledingstukken om te kunnen drinken. Het was alleen in dronken toestand dat hij de verbeelding had die hem toeliet zijn zonderlinge verhalen op te vatten. Edgar Poe zocht in het drinken van alcohol in overdreven mate de spoorslag voor zijn hallucinerende verhalen. Baudelaire was zozeer aan de drank verslaafd dat hij niets maken kon wanneer hij nuchter was. De visioenen die de alcoholist Alfred de Musset had, vindt men weer in zijn «Nachten», in «Lorenzaccio» en in «Les Caprices de Marianne» Verlaine sleepte dagen en nachten zijn ziek been en zijn genie in

al de nachtkroegen van de linker Seineoever.

Théophile Gauthier en Baudelaire schreven onder de rechtstreekse invloed van haschisch karakteristieke bladzijden.

Thomas de Quincey sleet zijn dagen onder het grauw van Londen. Zulks was ook met Hégésippe Moreau het geval. Beiden zochten te vergeten door zich op opium te werpen.

Jean Lorrain geraakte zover dat hij niet meer schrijven kon wanneer hij geen ether genomen had die hij op suiker uitspreidde. Het gift dat hij in voortdurend grotere dosissen nam eindigde met zijn organisme te ondermijnen. Hij werd ten slotte in een gasthuis opgenomen, alwaar hij overleed, slachtoffer geworden van zijn drift.

Die grote geesten uit vroeger tijden konden ten minste de verontschuldiging inbrengen, dat zij hun dagen in ellende sleten. Zij drogeerden zich zonder maat te houden.

Op de dag van heden zijn er nog schrijvers die hun toevlucht nemen tot verdovingsmiddelen. Zij doen dit echter beredeneerd. Zij beweren enkel en alleen een zweepslag voor hun verbeelding te zoeken voor zover zulks hoogstnodig is. Zij snuiven op en spuiten zich in zoals men een poedertje nemen zou om hoofdpijn te verdrijven.

Weldra echter stellen zij vast dat zij in de val liepen. Net zoals hun voorgangers komen zij spoedig op de gevaarvolle helling te recht en betalen hun tol aan het gift dat zij innemen en dit zonder er enig profijt bij te vinden.

Van al de verdovingsmiddelen wordt de cocaïne het meest door de intellectuelen gebruikt.

De dichter en de romanschrijver hopen dat de coco op hun verbeelding werken zal, de kunstschilder zoekt er visioenen in, een nieuwe wereld in vernieuwde schoonheidsvormen, de toondichter grijpt naar zeldzame muzikale thema's. De kritiekschrijver, die met moeite zijn artikel neerpent, vraagt aan de invloed der cocaïne het hooghouden van zijn faam. De toneelspeler tracht er door zijn « trac » te overwinnen.

De inspanning, die hun artistiek scheppingswerk vergt, is zo groot dat zij DENKEN een bijkomend wapen nodig te hebben om te slagen.

Zij vergeten echter dat zij hun eigen grafdelvers zijn.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Wat belieft er u, mijnheer ?

— Schoulier zou alles kunnen bederven ; hij... hij zal ons ver-
raden... u en mij aan de galg praten en daarom moet hij weg !

— Och, mijnheer, zuchtte Karel Kwakbeen, met gevouwen han-
den biddend en op de knieën vallend, doe mij toch geen bloed meer
storten, want mijn leven is een hel ; ik zou een arme werkman of
bedelaar willen zijn ; de duisternis maakt mij vervaard, het gerucht
der huisbel, een deur, die toeslaat, een stap, die ik hoor, de wind in
de schoorsteen, het geruis van de bladeren ; dit alles maakt mij zo
verschrikt om van te sterven.

— O, gij sukkelaar, zeide van Heverboom.

— Daarbij, mijnheer, ik word oud, alle dagen kan ik ziek worden
en sterven, en er is toch een eeuwigheid.

— Zotte klap !

— Mijnheer, van waar zouden anders die knagingen in mijn
binnenste komen ?

— Hoor, sprak Hendrik in gramschap, ik vraag u niet om te
moorden ; hetgeen gebeurd is, is gebeurd. Al wat ik u verzoek, is
heden avond in de achterkelder een put te delven van ongeveer tien
voet diepte en zeven breed, en, als dit gedaan is, kom dan bij mij
in de kamer.

Bij het horen van deze woorden, was Karel Kwakbeen geheel
verlicht en hij beloofde stipt te doen wat zijn meester hem bevolen
had.

's Avonds trok Frederik Schoulier naar het kasteel, waar hij
gevraagd was voor een gewichtige onderhandeling met mijnheer van
Heverboom.

DE LAATSTE MOORD.

Omstreeks half zeven trok de Duitse valsmunter, Frederik Schou-
lier, naar het Kasteel der Verdoemenis.

Ach, ongelukkige, gij weet niet dat gij u naar uw strafplaats
begeeft !

Hij belde, werd binnengeleid en door Jonkheer van Heverboom
met buitengewone beleefdheid ontvangen.

Een lekker avondmaal werd opgediend, en te half acht begaf
men zich naar de geheime kamer, waar de onderhandeling en de af-
rekening van de valsmunterij moesten plaats hebben.

De sluwe schurk deed zijn medeplichtige neerzitten en bracht
een fles oude wijn op tafel, die zij, onder gemeenzame kout, samen
ledigden. Frederik liet het zich wel smaken en de heer van Hever-
boom, die zich mild toonde, ontkurkte een tweede fles, waarvan hij

de hoedanigheid hoog prees. Intussen zegde hij dat zij reeds rijk genoeg waren om het valsmunten te staken.

— Ik wil, vervolgde hij, met u broederlijk delen, daar het mij verveelt voortdurend te blijven zwoegen en slaven, nu wij reeds schatrijk geworden zijn.

Deze woorden vielen bijzonder in de smaak van de Duitser.

— Mijnheer, zeide hij, gij spreekt een goede taal; inderdaad, het is dwaasheid dagelijks zijn leven te wagen, als men een toereikend vermogen bezit. Lang heb ik dit reeds bij mijzelf overwogen, zonder er u te hebben durven over spreken.

— Gij neemt dan mijn voorstel aan?

— Ja, gretig, edele heer, en ik ben er u zeer dankbaar voor.

— Zoals ik u reeds gezegd heb, wil ik broederlijk met u delen, daar ik geloof dat gij inwendig reikhalst om als vermogend man naar uw vaderland weer te keren.

— Inderdaad, mijnheer, het zou voor mij een genot zijn, dezen die mij vroeger hebben veracht en vervolgd, in de ogen te zien.

— Dit zal voor u niet moeilijk wezen; met geld doet men alles, en uw aandeel maakt nogal een rond sommetje uit.

— Dat doet mij genoegen, edele heer.

— Ja, zeker, ik heb het eens uitgerekend. Zie, het staat daar in het boek, dat op mijn lessenaar ligt. Zo ge wilt, kunt ge er u van overtuigen.

Frederik Schoulier, nieuwsgierig om het bedrag van zijn aandeel te kennen, stond op en begaf zich naar de aangeduide plaats, maar nauwelijks had hij de rug gekeerd, of Hendrik ledigde een klein flesje, dat hij in de palm van zijn hand verborgen hield, in de roemer van zijn medeplichtige, terwijl deze verbaasd uitriep:

— Vierhonderd-twee-en-vijftig duizend gulden, waarlijk, heer, dat is de moeite waard.

— Die morgen vroeg tot uw beschikking zullen liggen, beste vriend.

— Nooit had ik gedacht in mijn leven zo schatrijk te worden... Mijnheer, gij zijt de goedheid zelf!

— Zoals gij ziet, Frederik, wij hebben elkander verrijkt. Laat ons intussen op ons geluk en onze welvaart drinken.

De Duitser, bevend van aandoening, liet zich zulks geen tweemaal zeggen; hij greep geestdriftig zijn roemer, die hij tot op de bodem ledigde, en die dadelijk door Hendrik weerom werd gevuld.

— Ik weet niet, sprak Frederik, meesmuilend, die wijn heeft een bittere smaak.

— Dat kan ik niet aannemen, sprak de schurk met gemaakte verwondering; het is Spaanse wijn en die smaakt gewoonlijk zoet.

— Misschien is het mijn smaak.

— Om er ons van te overtuigen, zullen wij nog eens de roemers ledigen, sprak Hendrik, gemeenzaam klinkend.

Na te hebben gedronken, hernam Frederik:

— Ik geloof dat het mijn inbeelding was, die mij de wijn bitter deed schijnen, want hij is overheerlijk, maar... ik weet niet... ik gevoel mij zo raar... het is of ik begin dronken te worden...

(Wordt vervolgd)